

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: دیلوم انجنیر نسرین معروفی

۱۵ جولای ۲۰۱۷

"رودخانه خروشان، طغیانی نامیده می شود، مگر بستری که رودخانه را تنگ ساخته و باعث طغیان و تهاجم آن شده است هیچ کسی آنرا تهاجمی به شمار نمی آورد."

"برتولت برشت"

ما افغانها هم ضرب المثل داریم، که می گویند: "سرترکیده کنیز را می بینند ولی دل پر خون بی بی را نه" این ضرب المثل از جامعه طبقاتی که در آن بی بی و کنیز، حاکم و محکوم استبداد و استثمار وجود داشته و دارد و تا به امروز در کشور ما ورد زبانها است. مگر مفهوم و محتوای عنوان مضمون که سراینده آن شاعر توانا "برتولت برشت" است، کاملاً با ضرب و المثل ما افغانها در تضاد است.

طبق انتظار اجلاس سران دولتهای کشورهای امپریالیستی "G20" تصامیم مهمی را که در ظاهر امر مطالبی بودند که باید روی آنها بحث صورت می گرفت، نتوانستند اتخاذ نمایند و بدون نتیجه خاتمه پیدا کرد. آنها نه نسبت به حفاظت محیط زیست پیشرفتی به دست آوردند و نه نسبت به ختم جنگ در سوریه و نه هم تصامیم آنها نسبت به سرنوشت پناهجویان به جایی رسید. مگر هیچ جای شک نیست که ملاقاتها و مذاکرات خصوصی که میان سران دولتهای امپریالیستی روی مسایل مشخصی که منافع مشترک و معاملات داد و ستد آنها را احتوا می نمود، به نتایج مثبت رسیده اند. خلاف آن موضوعاتی مانند محیط زیست و ختم جنگ در سوریه و معامله با سرنوشت پناهجویان برای آنها پیشیزی ارزش ندارد که آنها بخواهند وقت خود را روی چنین مسایل ضایع نمایند. در صورتی که این جنایتکاران جزئی ترین دلچسپی و علاقه مندی به محیط زیست داشته باشند، می باید آنها به درجه اول فابریکه های تولیدات تسلیحات نظامی هوایی، زمینی و بحری خود را که باعث تولید گاز های سمی کشنده در فضاء وزمین و ابحار می گردد، از بین ببرند. این کشورها امروزه تنها با استعمال مستقیم تسلیحات نظامی و اتمی انسانها و آنچه زنده جان است، نیست و نابود می کنند، بلکه حتا تولیدات سلاح های جنگی و اتمی محیط زیست را آلوده می سازد که باعث امراض و نابودی انسانها، حیوانات و نباتات می گردد.

طبق گزارشات رسانه ها حدود 76.000 مظاهره چی به طور صلح آمیز با شعار "اتحاد و همبستگی بدون مرز" در شهر هامبورگ علیه اجلاس گروه "G20" که همه سران کشورهای اشغالگر و غارتگر اشتراک نموده بودند، به جاده ها

رفتند. متأسفانه از شعار ها و خواسته های آنها از جانب مقامات رسمی و رسانه ها به صورت بسیار فشرده و مختصر تذکر رفت. مگر به عکس بحث و مباحثه رسانه ها تقریباً منحصر به خشونت چپی ها، روی موثرهای آتش زده شده و چور و چپاول مارکیت های خوراکه فروشی می چرخید.

البته همان طور که برتولت برشت یکی از بر جسته ترین نمایش نامه نویسان و شاعران خوش قریحه المانی سرایده است: "رود خانه خروشان، طغیانی نامیده می شود مگر بستر رود خانه که محیط را برای آن تنگ ساخته، طغیانی نامیده نمی شود". اعتصابات، تظاهرات، مقاومت و مبارزات به حق ستمدیدگان و استثمارشدگان را طغیانی و مخرب نامگذاری می کنند، مگر فضاء و محیط خفقان آور و خون آلودی را که سیستم سرمایه داری امپریالیستی برخلفها تحمیل نموده است، از جنایات و انسانکشی گرفته تا به آتش کشیدن هستی و چور و چپاول دارو ندار آنها حرفی به میان نمی آورند. اکثر رسانه های غربی در عوض این که در باره سیستم ضد بشری که سرمایه به وجود آورده و جنایاتی را که نه تنها پولیس و نیروی امنیتی المان بلکه پولیس و نیروهای امنیتی کشور های اتحادیه اروپا نسبت به مظاهره چیان مرتکب شده اند، گزارش بدهند و توده ها را از بطن و متن قضایا و اعمال فاشیستی دولتها و پولیس اتحادیه اروپا آگاه بسازند، مهرمخرب، بی بند و باری، دزد و چپاول گر را به پیشانی مظاهره چیان حک می نمایند.

طوری که ما دیدیم و شنیدیم در مقابل تظاهر کنندگان بی سلاح و بی دفاع به هزاران تن پرسونل امنیتی و پولیس مسلح از شهرهای مختلف اتحادیه اروپا در شهر هامبورگ جمع شده بودند. میدان هوایی هامبورگ را به روی مسافران بسته کرده و جهت ممانعت و جلوگیری از اردوگاه های اعتراض کنندگان ساحه وسیعی مناطق ممنوعه را به وجود آورده بودند. خلاصه از اوضاع و شرایط طوری تصور می شد که آنها می خواهند تا به اصطلاح "جنگ جهانی سوم را که قرار است مظاهره چیان در هامبورگ بر پا کنند" مانع شوند.

قرار تجارب خودم از تظاهرات، در چنین مواقع یعنی تجمع سران کشور های امپریالیستی و یا مسافرتها آنها به یکی از کشور ها و یا هم برگذاری از روز کارگرو ... اکثر تظاهرات و اعتصابات توسط سازمانها و احزاب چپی مارکسیستی سازماندهی می شوند. اعضای این سازمانها و احزاب اکثراً برخوردار از آگاهی سیاسی و درک بیشتر از سیستم سرمایه داری امپریالیستی و جنایاتی را که آنها در جهان مرتکب می شوند، می باشند. تظاهرات و اعتصابات آنها توأم با حمایت و همبستگی توده های آگاه است. نا گفته نباید گذاشت که تقریباً در همه تظاهرات دیده شده است که مظاهره چیان صلح آمیز با شعارهای تهیه شده در جاده ها به راهپیمایی آغاز می کنند. ولی این دولتهای فاشیستی و پولیس آن است که می خواهند تا ممانعت علیه آنها را به وجود بیاورند و احساسات آنها را برانگیزند.

پولیس و قوای امنیتی از یک جانب با پاشیدن آب و با استفاده از گاز اشک آور می خواهند تا تجمع آنها را برهم بزنند و مانع اتحاد و همبستگی توده ها شوند و از جانب دیگر با توصل به خشونت و لت و کوب تظاهرکنندگان را مجبور می سازند تا در دفاع از خود دست به خشونت بزنند. هدف پولیس و افراد امنیتی و یا بهتر باید گفت که هدف رهبری و سیاستمدارانی که در عقب آنها قرار دارند در چهارچوب شرایط تعیین شده در زمینه چنان است، که آنها در کل اجازه دارند تا با تظاهرکنندگان با قاطعیت برخورد نموده و آنها را به شدت سرکوب نمایند، حتا تا سرحد جنایت پیش بروند. چنانچه به ده ها مظاهره چی را بیشتر از 30 ساعت در کاننیر بدون پنجره که محل تجمع اسیران بود، زندانی نموده و در آن را هم مسدود نموده بودند. دولت فاشیستی از توصل به خشونت نسبت به مظاهره چیان که در حقیقت چپی ها، مارکسیستها، حامیان و طرفداران آنها هستند، می خواهند تا مظاهره چیان را به حیث افراد مخرب، خشن، دزد و چپاولگر در جامعه قلمداد نمایند. در حالی که تقصیر سازمانها، احزاب و افراد چپی مارکسیستی نزد دولتها فقط در اتحاد و همبستگی با توده های ستمدیده و به اسارت کشیده شده است که باید مورد تهاجم و خشونت پولیس دولتهای

فاشیستی امپریالیستی قرار بگیرند.

یگانه ترس و تشویش کشور های امپریالیستی به قدرت رسیدن مجدد نیرو های چپی و مارکسیستی است. پس وظیفه مبارزاتی و تعهدی که به آن داریم در هر جایی که هستیم، با حمایت از آنها صف مبارزه را علیه تجاوزگران، فاشیستها و دولتهای دستنشانده آنها گسترش بدهیم. به یقین که با گذشت زمان و مبارزات خستگی ناپذیر روزی قادر خواهند شد تا پوزة دولتهای بر سر اقتدار را مانند گذشته ها به خاک بمالند.